

Núria Guiu converteix l'espai escènic en un espai de treball i el contrari.

CRÍTICA

Julie Rongved Amundsen

21 de setembre del 2022

REFERÈNCIA: Núria Guiu impressiona pel seu domini virtuós de les múltiples referències de la història de la dansa.

A Medium, es concedeix a la dansa un lloc natural en l'experiència humana.

M E D I U M

Teatre Black Box, Oslo

Del sostre del teatre Black Box pengen focus d'uns cables llargs i uns quants embalums grans i informes que semblen grans bosses de plàstic. La ballarina Núria Guiu camina per la sala amb vambes i l'únic so que sentim és el dels seus passos decidits mentre mou els tubs fluorescents escampats per terra. Llavors es fa fosc.

Un cop Guiu ha deixat de caminar i el soroll dels llums ha cessat, el silenci és absolut. Però no triguen a sentir-se uns sons que semblen notes llargues d'instruments de vent metall, que van sent substituïts gradualment per una guitarra rítmica amb efecte saturat. *A Medium*, Guiu i la coreògrafa Ingri Fiksdal han agafat unes quantes peces de la història de la dansa com a punt de partida i en combinen les referències en un conjunt uniforme.

El domini virtuós de les referències per part de Guiu és impressionant; alterna entre diferents llenguatges coreogràfics i va de l'abstracció a la concreció sense interrupcions. Les seqüències en què balla s'interrompen abruptament amb una elegància lenta, els moviments picats se substitueixen per passos de ballet. El sistema de referències és ampli i la juxtaposició expressiva i respectuosa significa que les coreografies encaixen. El punt fort de Fiksdal com a artista escènica és la seva excepcional comprensió de l'espai teatral. També en treu profit a *Medium*, tot i que la dansa i la coreografia acadèmiques tenen més espai aquí que en moltes de les obres anteriors de Fiksdal.

Guiu fa servir tot l'espai buit de l'escenari i el converteix en un espai de treball, un espai de presentació estètica i un autèntic aparador. A l'última part, fa baixar les grans figures de plàstic del sostre, i les figures inflades, d'aspecte orgànic, es despleguen del tot. És temptador interpretar que aquests objectes inerts que semblen vius són normals, però també que són símbols de la transició entre els vius i els morts, tant en l'art com en la vida.

«El llenguatge escènic, a vegades postapocalíptic, s'obre a diferents interpretacions.»

L'ús de la llum i les ombres accentua la idea de l'encanteri i una transcendència de l'existència terrenal. En un moment determinat, Guiu se situa davant d'una llum brillant mentre tots els altres llums estan apagats, de manera que es redueix a una ombra que s'apareix a la sala on es troba. En un altre moment, es posa un plàstic negre a sobre i, amb un tub fluorescent a les mans, aixeca la coberta de plàstic perquè l'embalum de plàstic sembli un material extraterrestre que respira.

Es fon amb el decorat i va de ser un cos humà funcional a transformar-se en alguna cosa aterridora per la seva inhumanitat perceptible. El llenguatge escènic, a vegades postapocalíptic, s'obre a diferents interpretacions.

Una possible objecció a *Medium* és que es dona per feta. Com gran part de la dansa contemporània, va seguida d'un text de catàleg que explica gairebé massa i situa l'obra en un context que no apareix a l'espectacle mateix. La dansa en si també és introvertida i hi ha poca comunicació directa amb el públic.

Però la potència rau en la qualitat gairebé ritual que s'evoca i en les interpretacions fabuloses i l'apropiació del material de referència per part de Guiu. Es presenta com la reencarnació de la dansa i m'adono que penso en ella com una posseïda, gairebé com si es trobés en un trànsit ritual o induït per les drogues.

Així, els moviments surten de la ballarina real que hi ha a l'escenari davant nostre i es presenten com una necessitat humana i històrica.

Al final de l'espectacle, Guiu col·loca els tubs fluorescents en una pila al davant de l'escenari i la llum que emeten muda a un color taronja més càlid. Les idees es converteixen en focs de camp i les històries que s'expliquen al seu voltant, sobre com hem arribat aquí i què tenim per davant, històries sobre el que més por ens fa i el que més orgull ens fa sentir. La dansa molt poques vegades explica històries sobre si mateixa, però a *Medium* troba un lloc natural en l'experiència humana.

[Crítica publicada al mitjà noruec Klassekampen](#)